

2

Jak se Rubínkovi podařilo dostat do kouzelné hmyzí školy

„Zlatěnko... Zlatěnko, otevři mi!“ volal udýchaně skřítek, sotva doběhl k vílí chaloupce ve zlatém kapradí.

„Copak se stalo? Snad někde nehoří?“ lekla se Zlatěnka, jakmile zahlédla Rubínka.

„Ne... ne... nehoří...“ koktal udýchaný Rubínek.

„Tak co se děje, že jdeš na návštěvu tak pozdě večer?“ divila se Zlatěnka.

„Zítرا ráno mě Rohan pustí do kouzelné hmyzí školy.“

„Jaký Rohan?“ zeptala se Zlatěnka.

„Tak se jmenuje brouk roháč obecný. Panečku, to bys koukala, jaká má velká hrozivá kusadla.“

„A co budeš dělat v kouzelné hmyzí škole? Vždyť jsi přece skřítek, a ne hmyz,“ zavrtěla Zlatěnka nechápavě hlavou.

„Už se těším, až na vlastní oči uvidím, čemu všemu se tam ti hmyzáci učí.“

„Ty jsi ale zvědavý. Jen abys tam špatně nedopadl. Vždyť nevíš, co si ti hmyzové na tebe vymyslí.“

„Hmmm...“ zasmušil se Rubínek.

„Ale dělej, jak chceš,“ dodala Zlatěnka, když uviděla jeho posmutnělý obličej. „Přesto si však myslím, že se ještě rád co nejdříve zase vrátíš ke mně.“

„Tak jo,“ přikývl s radostí Rubínek. Dal Zlatěnce pusku na dobrou noc a pelášil domů, aby se na zítřejší den pořádně vyspal.

Místo klidného spánku se ale skoro celou noc jenom převaloval. Samou starostí se nemohl dočkat rána. Stále totiž dumal, jak to asi v té hmyzí škole vypadá.

Jakmile se rozednělo, vstal, rychle do sebe naházel několik placiček, zapil je ovocnou šťávou a vydal se za roháčem Rohanem.

„Ty sis ale nějak přivstal,“ přivítal ho roháč. „Nerozmyslel sis to?“

„Co tě nemá, ani nevíš, jak jsem na tu kouzelnou školu zvědavý.“

„Jen abys nelitoval. To víš, jsou tam mezi žáky pořádní uličníci.

I páni učitelé jsou někdy z těch jejich rošťáren na mrtvici.“

„No, snad to nějak přežiju,“ zasmál se Rubínek.

„Když jinak nedáš, tak půjdeme,“ zabrblal roháč.

„A kam?“

„Ke skále, kde jsi přišel na svět. Tam je hlavní brána ke kouzelnému království. Ale než tam půjdeme, musím ti něco

důležitého říct. Až přijdeš do kouzelné hmyzí školy, poprosíš mým jménem vrátného, aby tě dovedl k jejímu řediteli. Tím je můj bratr. Předáš mu ode mě psaní, ve kterém ho prosím, aby tě nechal po nějaký čas přebývat v hmyzí škole. Kdyby mu to ale nestačilo a nevěřil ti, dej mu tuto kouzelnou pečeť a pověz mu tajemné heslo, které ti sdělím. Pak ti určitě uvěří. Ale až se budeš vracet, nezapomeň mi tu pečeť přinést zpátky,“ řekl roháč a poté podal Rubínkovi pečeť popsanou podivnými klikyháky a zašeptal mu do ucha tajemné heslo.

Rubínek Rohanovi poděkoval a uschoval pečeť do kapsičky kabátku.

„Tak a jdeme!“ pobídl Rubínka roháč.

Netrvalo dlouho a byli na místě.

Rohan přiložil na skálu svá kusadla a něco podivného zvolal.

V tu ránu vyšlehla ze skály podivná zář, objevily se dveře z duhových barev a před nimi se objevil světelný koberec. Jakmile na něj vstoupili, vznesli se do vzduchu, a než se Rubínek nadál, octli se v nádherné krajině. Všechno tam prostupovalo jasné světlo. Uvnitř zahrady za bránou rostlo plno nádherných pestrobarevných květin a kolem nich poletovala spousta neznámého hmyzu, který Rubínek dosud nikdy neviděl. Zahradou se vinula cesta vedoucí přímo k vysoké budově, která vypadala spíše jako překrásný zámek než škola.

„Páni, to je ale nádhera,“ vyjekl úžasem Rubínek.

Roháč Rohan klíčem rychle otevřel bránu do zahrady. „Teď už budeš muset jít sám.“ Poté vstoupil na světelný koberec a než se skřítek stačil vzpamatovat, zmizel mu z očí.

Rubínek na nic nečekal, prošel bránou a namířil si to rovnou k budově se spoustou oken a sloupů.

Netrvalo dlouho a stál před ní.

Jakmile vstoupil na první schod, dveře z mramoru se před ním s rachotem otevřely a posuvné schody se s ním rozjely. Než se nadál, stál uvnitř školy.

„Co tady děláš? Copak nevíš, že tady skřítkové nemají co pohledávat?“ ozval se přísný hlas vrátného, který se před ním zčistajasna objevil jako duch.

„Posílá mě sem roháč Rohan a prosí vás, abyste mě dovedl k panu řediteli,“ snažil se ho Rubínek uchlácholit.

„Tak dobře, je-li to, jak říkáš. Pokud ale nemluvíš pravdu, se špatnou se potážeš. Trest tě nemine!“ varoval ho vrátný.

„Opravdu nelžu,“ hájil se Rubínek.

„Tak pojd' za mnou!“

Poté oba vstoupili na schodiště, které se s nimi začalo otáčet – podle toho, jak mu vrátný přikazoval. Míjelo s nimi spoustu školních tříd i chodeb, které připomínaly spíše bludiště. Na stěnách chodeb visely obrazy zvláštních hmyzích tvorů, kteří kdysi před mnoha lety žili. Když je míjeli, oni na ně koukali a otáčeli se za nimi.

Konečně se posuvné schodiště zastavilo před podivnými masivními dveřmi. Za nimi byla světelná zdviž. Jakmile vstoupili dovnitř, obklopil je paprsek zářivého světla a vynesl je do patra s číslem, které vrátný nahlas vyslovil. Když vystoupili, objevila se před nimi komnata ředitele kouzelné hmyzí školy. Uprostřed stál mramorový stůl, vykládaný drahým kamením, a nad ním visela hlava s velkým parožím, symbolem ředitele. U stolu byla dvě kožená křesla.

„Tady počkej! Za chvíli přijde pan ředitel a ty mu pověz, co si přeješ,“ řekl skřítkovi vrátný a zmizel ve světelné zdviži.

Rubínek byl celý nesvůj. Nevydržel stát na jednom místě, a proto přešlapoval po místnosti sem a tam. Jakmile ale zjistil, že hlava s parožím sleduje každý jeho pohyb, dostal strach. Naštěstí se před ním otevřely zadní dveře komnaty a v nich se objevil pan ředitel. Vypadal skoro jako roháč Rohan, jenže byl nejméně třikrát větší než on.

„Jak ses opovážil vniknout do naší kouzelné školy? Copak nevíš, že skřítkům je sem vstup zakázán?“ spustil hřmotným hlasem na Rubínka.

V Rubínkovi by se krve nedořezal, jak se vyděsil. Neměl ani sílu, ani odvahu něco říci.

„Tak mluv, kdo tě sem vpustil?“ zahromoval ředitel.

Konečně se Rubínek vzpamatoval.